Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Floriilor. Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Această zi de mare sărbătoare este pomenită în cer și pe pământ de toți îngerii, de toți sfinții și de mulți oameni, iar ceata proorocilor este în mare bucurie față în față cu sărbătorile împlinirilor mari ale cuvintelor scrise în scripturi prin duhul proorociei, Duhul lui Dumnezeu prin gura profeților Lui, căci făgăduințe mari se scriau peste poporul lui Israel, și toate cele scrise se împlineau minunat după hartă și la vremea cea prezisă pentru fiecare făgăduință, iar vremea Mea, vremea lui Mesia avea să încerce cu putere credința poporului ales, iubirea lui pentru Domnul Dumnezeul lui și statura lui, dar acest popor s-a frânt atunci în două și și-a croit două căi, și a fost încercat Israel în vremea aceea și a căzut de la credință, și a rămas din el rămășița cea prin har aleasă ca să fie ea sămânța cea nouă a poporului lui Dumnezeu, neam nou, neamul lui Hristos Mesia, Cel făgăduit de Tatăl prin profeți Mântuitor mare, Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ prin naștere din trup de Fecioară, Cel sfânt, Care avea să înnoiască lumea și să ridice popor de sfinți înaintea Tatălui Savaot, un nou Israel, după har, după duh, nu după trup, așa cum a fost rostită făgăduința cea făcută lui Avraam, popor mare, mult cât stelele cerului, popor de sfinți, care și-a pus viața pentru credința cea întru Hristos, Mesia Cel făgăduit prin prooroci Mântuitor și Domn.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, așa cum am fost la început când s-a făcut cerul și pământul. O, intru ca și acum două mii de ani, intru în Ierusalim, iar calul alb Îmi este cuvântul. Nu întreb pe poporul Israel, nu-l întreb dacă sunt primit ca să intru la el, ci intru prin zidul dintre Mine și el, intru prin ușile închise, căci sunt Hristos Cel înviat, și n-am hotar care să Mă oprească, așa cum n-am avut nici când am ieșit din mormânt de sub piatra cea mare și grea. O, toate Mi se pleacă și Îmi știu numele și harul și puterea cea din Tatăl în Mine, și iată, îi dau poporului Israel grăirea Mea cu el după două mii de ani de la ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânzul asinei, și când s-a împlinit profeția cea din vreme scrisă ca să se ivească în mijlocul lui Israel, spre slava și arătarea lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu Tatăl.

O, intru la tine, intru iar, Israele, popor cu nume mare între popoare. O, pace ție! Aceasta este pecetea Mea când intru într-o casă, într-o cetate.

O, fii ai lui Israel, ca să Mă primiți, vă dau salutul cel pentru ucenici: Pace vouă, pace vouă, fiilor de demult! Pace vouă în zi de aducere-aminte a lucrărilor lui Dumnezeu în mijlocul vostru, fii ai lui Israel! O, iată ce fac în ziua aceasta de mare amintire! Îi iau aici cu Mine, aici, la izvorul Meu de cuvânt din mijlocul neamului român, unde am tras cu calul Meu cel tainic, căci așa a rânduit Tatăl Meu Savaot să am acum, la sfârșit, o nouă țară de venire cuvânt pe pământ, și îi iau la masa aceasta plină de cuvânt, îi iau pe cei de atunci din Israel care au ales să nu fiu primit de la Tatăl între ei în chipul lui Mesia, și care Mi-au semnat actul morții Mele pe cruce, îi iau și le arăt și le grăiesc ceea ce ei n-au dat să vadă și să audă cât au fost pe pământ în vremea Mea, și ar fi putut să creadă și ei, dar ei și-au întors fața și urechea ca să nu vadă, ca să nu audă pe Mesia, Care, iată-L, grăiește acum aici cuvântul Său la sfârșit de timp, precum este scris să se împlinească în vremea aceasta venirea Lui pe pământ sub numele de *Cuvântul lui Dumnezeu*, Domnul învăluit în nor de cuvânt grăind pământului.

Mă așez cu tine la masă de cuvânt, Israele de atunci și de acum. Iată-Mă împlinit pe pământ cu două mii de ani de popor de sfinți în cer, dar și pe pământ în vremea aceasta, și

până la sfârșit vremea Mea cu popor de sfinți, cărora Eu le-am spus prin profeți: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!».*

O, adu-ți aminte, Israele, de ziua cea de atunci, când înainte cu o zi de ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânz de asină veneam din cetatea lui Lazăr și a surorilor lui, Marta și Maria, și Mă purtam spre Ierusalim, când mulțime de iudei aflase din unul în altul că Eu l-am strigat pe Lazăr cel mort de patru zile și i-am spus: *«Lazăre, vino afară!»*, iar el a ieșit și s-a înfățișat viu. Am întrebat-o mai întâi pe Marta: *«Crezi că fratele tău va învia?»*, iar ea a spus: *«Cred, Doamne, că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care trebuia să vină în lume».* O, iată credință în Israel în vremea aceea, când unii credeau în Mine, iar alții n-au crezut nici pe porcii care au grăit cu glas omenesc prin duh de diavol și M-au numit Fiul lui Dumnezeu, căci s-au temut de Mine diavolii din porci, rugându-Mă să nu-i chinui mai înainte de vreme.

O, iată, după pomenirea sâmbetei învierii lui Lazăr urmează duminica intrării Mele în Ierusalim, și stau cu tine în cuvânt și-ți intru în cetate, poporule Israel. Voiesc să-ți grăiesc deslușit despre Dumnezeu, despre Fiul lui Dumnezeu, despre Duhul Sfânt și despre venirea Mea la tine în vremea aceea, despre necredința mai-marilor de peste tine în vremea aceea, și iată, despre credința cea sfântă a multora din Israel, care ca și Mine au murit pentru mărturisirea cea mare, pentru Cel trimis de Tatăl ca să ridice popor mare spre Domnul pe pământ și să curgă spre învățătura Lui noroade și limbi, așa cum este scris în profeți să se împlinească.

O, Eu sunt, Israele, deschide-Mi! Eu sunt Cel ce sunt, așa cum i-am spus lui Moise sus pe munte să-ți spună cine sunt Eu, ca să creadă în Mine neamul lui Israel cel de atunci și cel de apoi. O, Eu sunt, dar tu n-ai voit să Mă cunoști și ai găsit cu cale să fii tu, iar Eu să nu mai fiu apoi. O, n-ai dat să socotești bine ca să nu greșești atunci. Ai stat cu cartea profeților închisă de ochii și de mintea ta, și ai greșit amar lui Dumnezeu Tatăl și L-ai pus pe cruce pe Dumnezeu Fiul, iar ca să înțelegi că este Tatăl și că este Fiul și că este Duhul Sfânt, Dumnezeu în trei fețe, iată, îți amintesc acum, iar tu deschide odată cu Mine cartea de pe masa ta și citește în ea ceea ce Eu îți citesc din ea ca să știi că Mesia trebuia să vină din cer, nu de pe pământ, iar Eu am coborât din cer și M-am aciuat în pântece de Fecioară ca să iau chip și trup de om și să plătesc cu moarte pe cruce răscumpărarea omului căzut din Dumnezeu prin neascultare de porunca pusă peste el în rai, și iată, din cer am venit, și am dovedit că sunt venit de lângă Tatăl dacă El M-a trimis, și tu trebuie să înțelegi numele și taina de trimis, de trimis din cer, Israele, popor încăpățânat, și pe care Domnul îl strigă și azi spre dragostea cea de sus.

Și acum, iată, caută, că în profeți scrie deslușit tot ceea ce Eu am împlinit pe pământ de la nașterea și până la învierea Mea, și apoi înălțarea Mea la locul Meu de lângă Tatăl, de-a dreapta Lui, căci am împlinit ceea ce El Mi-a dat să lucrez pe pământ. Iar ca să știi tu, și toți cei de pe pământ că este Tatăl și că este Fiul, îți amintesc, Israele, că la facerea lumii în ziua a șasea a zis Dumnezeu: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră»*, și iarăși a zis Domnul Dumnezeu: *«Nu este bine să fie omul singur. Să-i facem ajutor pe potriva lui».*

Fii ochi și urechi, Israele, și voi, neamuri de pe pământ, căci Tatăl și Fiul vorbeau în zilele facerii, și vorbeau și după fiecare din lucrările pe care le făcea Dumnezeu.

O, a greșit apoi omul, a greșit Adam prin neascultare și a zis Domnul Dumnezeu: *«Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul, și acum nu cumva să-și întindă mâna ca să ia roade și din pomul vieții să mănânce și să trăiască în veci».* O, trebuia să moară Adam pentru că n-a ascultat să nu moară, căci Eu i-am zis în rai: *«În ziua în care vei mânca vei muri»*, și iată, neascultarea este moarte, și de aceea moare omul, de la neascultare moare, și a izgonit Domnul Dumnezeu pe Adam din grădina cea din Eden și l-a scos ca să lucreze pământul din care fusese luat, și a pus heruvimi cu sabie de flacără în vâlvătaie ca să păzească pomul vieții și cărarea spre el, precum este scris.

S-au înmulțit apoi oameni și popoare pe pământ și și-au văzut de ale lor, iar Dumnezeu privea peste ei, și la ceea ce voiau să facă, și a zis Domnul: *«Toți sunt de un neam și o limbă și nu se opresc de la ceea ce au pus de gând și s-au apucat să facă. Ne vom pogorî și vom amesteca limbile lor ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul și îi vom împrăștia pe tot pământul ca să nu mai zidească cetate și turn, și a rămas peste cetate numele de Babilon, turnul Babel, locul unde Domnul Dumnezeu a amestecat limbile lor».*

Zic vouă toate acestea citite din carte ca să vă aduc aminte de Tatăl și de Fiul, Care grăiau și lucrau facerea, și pe toate apoi. Și S-a arătat Treimea lui Dumnezeu sub stejar la Avraam și a grăit lui ca și azi, când, iată, în mijlocul neamului și al pământului român are Domnul râul Său de cuvânt, munte înalt, din care curge spre neamuri râul vieții, cuvântul gurii Lui spre tămăduirea neamurilor, precum este scris, iar făgăduința făcută lui Avraam cheamă popoarele la mântuire, la biserică sfântă, așa cum i-a fost pusă temelia la începutul ei, pe jertfa Mea pe cruce, iar crucea a rămas pentru creștini semnul biruinței, îmbrățișarea Mea cu ei din neam în neam, și s-a făcut crucea semn de salvare prin jertfa Mea de pe ea, și vai celor ce disprețuiesc acest semn, pe care Eu, Cel răstignit, l-am lăsat peste biserică, fiindcă biserica Mea trebuie să semene cu Mine, nu cu fiii lumii, nu cu cei fără de cruce, care nu se pot lepăda de sine ca să vină după Mine purtând cruce, așa cum Eu am spus celor ce vor să Mă urmeze.

S-a arătat Dumnezeu lui Avraam, iar Avraam grăia cu Domnul ca și cu trei fețe și ființe și spunea: *«Doamne, dacă am aflat har înaintea Ta nu trece pe robul Tău, iar eu Vă voi spăla picioarele și Vă voi odihni sub stejar, Vă voi aduce pâine și veți mânca, veți merge apoi în drumul Vostru, iar eu sunt robul Vostru».*

Israele, o, Israele, vin la tine ca să te mângâi și ca să fii tu duios cu Dumnezeu și să te despietresc la inimă și la înțelepciune și să te rog să citești Scripturile, fiule, și să găsești în ele pe Fiul lui Dumnezeu vestit de profeți, și pe Care tu nu L-ai primit când a venit vremea de L-a trimis Tatăl la tine. O, zadarnic zici că aștepți pe Mesia. Eu sunt. Primește-Mă, măcar acum primește-Mă, mai înainte de slava Mea cea înfricoșător de mare, când voi împărți fiecăruia după cum este fapta sa.

Nu pot să Mă așez cu ziua judecății faptelor tuturor până nu te strig din nou pe tine, popor cu mari făgăduințe rostite prin prooroci ca să le lucreze Domnul în tine. Nu-ți pot forța iubirea și credința ca să deschizi cartea Evangheliei Mele și a martorilor Mei vrednici de crezare, care și-au jertfit viața pentru mărturia Mea, dar te rog, te rog cu dor și cu suspin părintesc, te rog cu Avraam, cu Isaac și cu Israel, părinții cei de la început, te rog, caută să vrei să auzi pe Hristos în Evanghelia Sa lăsată prin vestitori pe pământ, și prin care s-a ridicat mult norod de sfinți asemenea Lui în iubire, jertfindu-și viața ca s-o dea Domnului lor, căci Evanghelia Mea a umplut de iubire pământul, și dulce este iubirea Mea și a ucenicilor Mei cei de atunci, cei dintre voi aleși pentru misiune sfântă pe calea Mea cu ei, când am venit de la Tatăl prin naștere din Fecioară mamă, și din care Tatăl M-a scos prin minune la plinirea vremii, iar trupul fecioresc a rămas sfânt, că iarăși a lucrat Dumnezeu ca la început, când a luat din bărbat pe femeie și a umplut locul gol cu carne, iar acum două mii de ani a luat pe Dumnezeu din mamă Fecioară și a netezit la loc carnea ca prin somnul Fecioarei, și a pus Domnul pe prunc lângă mamă, iar ea L-a crescut ca mamă a Sa, mamă lui Hristos Mesia, Cel trimis de Tatăl pe pământ.

Mulțime de popor s-a ridicat de atunci creștin din neamul tău, Israele, și se tot ridică și acum, dar Eu voiesc de la tine să te împaci cu Mine desăvârșit și să te pun pe ranele Mele, că Eu pentru tine am suferit cuie împunse în mâini și în picioare pe cruce, și spini adânciți în fruntea Mea dumnezeiască, de-Mi frângea puterea durerea aceea și am strigat pe Tatăl în durere și I-am spus: *«De ce, Tată, de ce M-ai părăsit?».* Ieșise Tatăl ca să pot să trec ca omul spre moarte cu trupul, dar numaidecât El M-a mângâiat și M-a împuternicit să Mă ridic de

sub piatra grea de pe mormântul care M-a adăpostit, și din care trebuia să ies înviat, și să se vestească în lung și în lat, de la margini la margini învierea Mea, iar tu în zilele acelea, Israele, ai fost cel judecat, că judecata s-a schimbat dinspre Mine spre tine, o, și zadarnică a fost minciuna cea rău ticluită în pripeala cea de atunci, cum că ucenicii M-au luat din mormânt pe când straja de la voi dormea alături. O, păi dacă dormea mai putea să vadă pe cei care M-ar fi luat de sub piatra cea atât de grea, cu mare greu prăvălită peste mormântul trupului Meu, împrumutat și acela?

O, n-a fost spusă bine minciuna aceea, n-a mers, n-a ținut, și s-a dus vestea cea rușinoasă despre Israel cel răzvrătit asupra Mea, iar voi, fii ai lui Israel, stați de atunci și până azi sub această pecete de rușine. Eu însă vin cuvânt pe pământ și intru la voi pe cal alb ca să vă șterg fața și ca să vă îmbrățișez și ca să vă așez înaintea Mea cu credință, fiilor, și să fiți voi ortodocșii Mei, căci credința cea dreaptă este numai în rânduiala cea ortodoxă între numele puse peste atâtea feluri de credințe ale oamenilor fără călăuză de sus peste ei, iar rânduiala cea ortodoxă este cea care s-a păstrat ca la început, chiar dacă nu sunt următori cu fapta cei ce sunt botezați prin această biserică.

O, nu vă dezvinovățiți, ci căiți-vă adânc, fiilor, așa cum știți voi că făcea Israel ori de câte ori cădea rob din pricina depărtării lui de Dumnezeu, și când el striga cu pocăință, iar Domnul îl auzea și îl izbăvea pe el, o, și tot așa voiesc și acum să fac cu voi, dar dacă încă vă veți dezvinovăți veți rămâne în păcatele voastre, fiilor, dar ele să vă aducă la umilință ca să aveți nădejde, o, fiilor, căci vameșul cel păcătos a strigat cu nădejde și cu umilință și a fost miluit.

O, nu poate omul să poarte vină, și nu știe ce pierde, că pierde chipul lui Dumnezeu de peste ființa lui și seamănă cu diavolul, care nu se poate umili și stă mereu bățos.

O, Israele, Israele, deschide cartea lui Dumnezeu, Care grăia cu tine odinioară, și pe Care tu te bizui ca temelie a ta, ca popor al Domnului, că iată, nici pe aceea nu dai s-o înțelegi, și o tălmăcești după dorințele tale, dar ea te învață de credință ca a lui Avraam pentru tainele lui Dumnezeu cu El, și cu semințiа Lui apoi, cea după duh și cea după trup, căci cea după trup a îmbrățișat necredința, dar dacă Eu n-aș fi coborât din cer ca să vin atunci și acum, o, ar fi fost greu pe pământ oamenilor toți, iar oamenii nu știu ce înseamnă Dumnezeu, și rămân ei în această neștiință și pier din lipsă de cunoștință, bieții de ei, ca și cei ce n-au pe Dumnezeu în credința lor.

O, este scris, Israele, că nici cu cartea închisă, nici cu ea deschisă tu n-ai vrut să crezi minunea venirii Mele la tine, iar Eu am venit și am murit pentru tine și pentru necredința ta, fiule. Iată, te strig acum ca să-ți vindec inima, ca să te fac din nou, și din nou să te lucrez ca să fii iarăși al Meu. Când omul se întinează și se murdărește de multe, el se spală, sau îl spăl Eu dacă-Mi cere să-l spăl pe dinăuntru și pe dinafară și să-l fac nou. Așa am făcut și cu pământul când el s-a murdărit de păcatele oamenilor de pe el, și precum l-am scos la început din ape, iar la potop l-am băgat iarăși înapoi în ape ca să-l scot iarăși nou, o, tot așa și acum, voiesc să-l scot din foc pe om și să-l scap de toate păcatele lui și să-l fac curat și sfânt, dar iată, strig spre salvare noroadele de pe pământ, iar pe tine te strig și mai tare, Israele, că am istorie scrisă în mijlocul tău și stau în față cu ea și te găsesc necredincios împlinirilor Mele cu tine, și vreau să te înnoiesc și să-ți spun să nu aștepți pe Mesia, așa cum zici tu că Îl aștepți, căci Eu la venirea Mea de atunci am fost vestit de mulți din neamul tău, și pe mulți i-am vindecat și i-am călăuzit la apele Mele dulci și vindecătoare de păcat, și s-a ridicat popor mare, popor de sfinți martiri din tine, și sunt ei neamul lui Hristos și sunt strămoșii tăi, cu care Eu grăiesc întru cele cerești și facem sfat pentru salvarea ta din păcatul necredinței și al iubirii de arginți și al lăcomiei de bogății, iar bogații sunt cei mai săraci, căci mamona, adică banul, nu este bogăție, ci blestem este și îl seacă pe om de viață și asta face banul.

O, nu uita, Israele, nu uita că Iuda, prin care am fost vândut pe treizeci de arginți dați lui de mai-marii tăi de atunci, o, M-a mărturisit și el înainte de a se da pierzării și a spus: *«Am vândut sânge nevinovat!»*, și a aruncat în fața arhiereilor banii pe care i-a primit, iar ei s-au lepădat atunci de el, căci doar l-au folosit, și n-a durut pe nimeni de Iuda, ci numai pe Mine M-a durut și Mă doare, și iată, cel ce umblă singur, nevegheat, acela este lucrat de satana, iar cel cu veghe peste el este la adăpost.

O, Israele, M-au mărturisit diavolii și Mă numeau Fiul lui Dumnezeu și se înfricoșau când Mă întâlneau, și toate sunt scrise câte au fost. Trebuie crezute aceste mărturisiri văzute atunci când se înfăptuiau la vedere, iar tu nu ești scutit de răspuns pentru tot ce s-a petrecut cu Mine atunci, mai înainte de învierea Mea, și după aceea, până la a patruzecea zi, când M-am lăsat acoperit de nor și Mi-am așezat statul în dreapta Tatălui, făgăduind că de acolo și de lângă ei voi fi cu ai Mei până la sfârșitul timpului, căci taina Mea cu oamenii e mare, măi Israele, măi, o, și Mi-e dor de tine și-ți spun că Mi-e dor și că te aștept spre dragostea Mea, spre biserica Mea și spre taina ei, iar Eu îți dau putere să crezi, Eu vin spre tine să Mă auzi, Eu aștept după tine de două mii de ani ca să-ți șterg vina și să Mă îmbrățișez cu tine prin biserică, fiule Israel.

O, în această zi de sărbătoare am intrat în Ierusalim, la Israel am intrat și am grăit lui taina Mea cea de atunci și până azi lucrătoare peste noroadele de pe pământ, căci am înviat dintre cei morți și M-am dovedit Fiul Tatălui Savaot, Care M-a mărturisit din nori în zilele Mele de slavă în mijlocul lui Israel acum două mii de ani.

Iar tu, Israele român, popor după har al Meu în zilele acestea, ia cartea aceasta și pune-o pe cale spre poporul Israel de peste tot pământul, căci în zi de Florii am grăit lui după două mii de ani de la învierea Mea ca să-i spun lui că Eu, Hristosul Cel înviat dintre morți, sunt Mesia, și sunt de atunci și până azi, și până la ziua slavei celei mari a arătării Mele în slavă, precum este scris. Cuvântul Meu este trimisul Meu spre poporul Israel în zi de praznic de Florii, căci M-am mărturisit lui Fiu al Tatălui, din cer venit în mijlocul lui Israel acum două mii de ani.

O, pace ție, Israele de demult! Pace și credință ție în Hristos, iar dacă ești necredincios pacea Mea să se întoarcă la Mine. Eu însă îți voi grăi iar și iar, căci iubirea Mea pentru tine nu te poate uita. Amin.

O, pace vouă, străjeri ai Mei în calea cuvântului Meu când el vine pe pământ și merge unde el trimite carte! O, fiilor, e praznic de Florii. Fiți plini de daruri duhovnicești și veseliți această sărbătoare și dați Domnului slavă, că iată, vă așez martori între Mine și voi că am grăit în ziua aceasta poporului Israel, poporul Meu cel de demult.

Ne pregătim de praznic de înviere, fiilor. Curând vor cânta cu voi sfinții și îngerii Hristos a înviat! Din cer și până pe pământ, de pe pământ și până în cer se va auzi cântare de sărbătoare de înviere și se va întrepătrunde bucuria cea pentru Cel înviat, și de la El bucurie peste toți.

În cer și pe pământ va fi sărbătoare de înviere, curând, curând, fiilor. Eu, Domnul, așez peste voi pacea Mea, și nădejde Îmi pun în voi pentru tot lucrul Meu cel de azi și cel de mâine cu voi, că drag și dor Îmi este să-Mi tot așez pe pământ cuvântul și împlinirile lui, ca apoi să fie odihna cea dulce și plata credinței peste cei buni cu Domnul, și al căror dulce și bun Eu sunt, Eu, fiilor, Eu. Amin, amin, amin.

19-03/01-04-2018